

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVİRİMCİ ANTİKAPİTALİST GAZETE

SAYI: 283 ■ 19 Mayıs 2007 ■ 1 YTL

Yeniliberberallere, darbecilere, milliyetçilere OY YOK

Partileri seçim heyecanı sarmış durumda. Şimdi bütün burjuva partileri oy istemeye başlayacak. Utanmadan halkın karşısına geçip, kendilerine oy isteyecekler. Kim bu oy isteyecek partiler? AKP. CHP. DYP. ANAVATAN. MHP. Genç Parti. Bu partilerin bir kesimi çok açıkça ırkçılık yaptılar.

AKP beş yıldır uyguladığı IMF politikalarıyla yoksulluğun bir numaralı sorumlusu. CHP ırkçılık yapıyor. Darbeden medet umuyor. Milliyetçilik yarışında en önde. Solla, solun değerleriyle hiçbir ilgisi yok. Bizden oy isteyecek partilerin yarısı ırkçı ve darbeci. Savaşı destekliyor. hepsi liberal. Yoksulluğa hiçbir çözümleri yok.

Hepsi Bush'un uşağı. Savaşa karşı olmak hepsinin ağzında sıradan bir sakız gibi çiğnenen bir değer. Savaşa karşı olan, IMF politikalarına karşı olan, ırkçılığa ve milliyetçiliğe karşı olan, darbeye karşı olanlar hiçbir burjuva partisine oy vermeyecek. yeniliberberallere, milliyetçilere, darbecilere oy yok!

Küresel Eylem Grubu **G8** zirvesini protesto ediyor

**Savaşa, nükleer enerjiye,
küresel ısınmaya,
yoksulluğa karşı**

Ankara, İzmir ve İstanbul'da, 2 Haziran'da sokaklarda

ayrıntılı bilgi: 0532 - 542 56 40

**YENİ SAYI
ÇIKTI**

Nükleer yasa çöplüğe

Meclis son hızla nükleer santral kurmayı olanaklı kılan yasaı kabul etti. Kimsenin beklemediği bir anda nükleer santrallere karşı ses çıkartan, mücadele eden, kampanya yapan inisiyatiflerin anlatıklarını ciddiye almadan yangından mal kaçıran gibi yasa çıkartması meclisin nasıl bir yapıya sahip olduğunu da gösteriyor.

sayfa: 3

Bir ilk adım

Roni Margulies

Bu sefer bağımsız aday(lar) çıkarmayı becersek de, bunu geniş kitleleri heyecanlandıran, umut veren, yeni bir hava yaratan bir şekilde yapmak, iki ay içinde mümkün olmayacak. Ama becersek de, beceremsek de, bunu bir ilk adım olarak düşünmek gerek. Yapılan toplantıları, görüşmeleri, tartışmaları, yazılan metinleri daha uzun vadeli bir sürecin başlangıcı olarak değerlendirmek gerek.

sayfa: 5

Bağımsız adaylar forumu

Cuma akşamı Kadıköy'de Bağımsız Aday forumu yapıldı. Gerek örgütler gerek sendikaların katılımı açısından epey katılımlı bir forum gerçekleşti. Tartışma ve önerinin bol olduğu bu forum, bir yanı ile umur verici görünürken bir yandan da yapılmaya çalışıla işe ne kadar uzak olduğumuzu gösteriyordu. Forumda konuşmacılar ellerinde seçim sürecinde uygulanması gereken programlar, oluşturulması gereken komiteler ve bu komitelerde bulunacak isimler hatta aday isimleri ile konuşma kürsüsüne çıktı. Diğer tarafta da çıkan birkaç genç sayılabilecek kişi ise, isimlere ve programlara takılmadan nasıl daha geniş kalabalıkları bu fikir etrafına toplayabileceğimizi düşünelim, kendi dışımıza taşmaya çalışalım dedi.

Düşündürücü olan, bağımsız ortak aday kampanyası ile yaratılan kutuplaşmada arada kalan, şimdiye kadar yapılan saldırgan ve insani çıkarlarımızı gözetmekten uzak politikalarından bıkmış insanlara üçüncü bir alternatif olmaya çalışırken hala kaçmaya çalışılan o eski zihniyetten nasıl da kopamıyor olunduğu idi.

Toplantı sonunda bağımsız ortak aday kampanyasına destek olması ve sürece dahil olmaları üzere parti, sendika ve aydınlar üzerinde baskı yaratmaya çalışacak bir komite kuruldu. Tüm bunlarla elimizde kalan kısa zamanda örgütlenmeye çalışılan kampanyaya şimdiye kadar bir araya gelmeye zorlanan örgütlenmeleri aynı fikre yaklaştırmayı açısından iyi niyetli bir girişim. Ancak kazanıma gitmeye çalışırken sokaktan ve bu alternatif bekleyen kitleye uzak iş yapmaya çalışması ile bu kadar kısa zamanda ulaşmaya çalıştığı kitle yani sokak ile buluşması pek mümkün görünmüyor.

Oysa uzun soluklu, kazanıma daha yakın olabilecek ve sokak ile birlikte yapılacak bir kampanya hem kitlelerle bizleri buluşturacak hem de sokağın bize tekrar inancını sağlayacaktır.

Bu yönlerine rağmen uzun bir zamandan sonra bu kadar ortak nokta da buluşabilen bir girişimi destekleyerek çerçevesinin belirlenmesinde ortaklaştırıcı ve sokağı da içine alacak bir oluşum olmasına yardımcı olmak gerekir.

2 Temmuz'da mahkemedeyiz

Hrant Dink'in katledilmesinin üzerinden yaklaşık 4 ay geçti. Cinayetle ilgili on ikisi tutuklu, on sekiz sanık hakkında dava açıldı. Davalara ilişkin ilk mahkeme 2 Temmuz'da İstanbul 14. Ağır Ceza Mahkemesi'nde yapılacak. Ama dava basına ve kamuoyuna kapalı olacak. Gerçekçe, katilin 18 yaşından küçük olması.

4 ay boyunca davayı aydınlatabilecek herhangi bir bilgi dosyaya eklenmediği gibi, varolan bulgularında karartılmaya çalışıldığı Dink'in avukatları tarafından sık sık dile getiriliyor. Davanın seyrini belirleyecek bazı temel bulgular dosyalardan çıkarılmış ya da eklenmemiş durumda.

Yasin Hayal ilk sorgusunda cinayet silahını geçen yıl deniz kazasında ölen bir arkadaşından aldığını söylemişti. Gerçekte böyle olmadığı kanıtlandı. Buna rağmen cinayet silahının nereden sağlandığı dava dosyasında yok.

Mc Donalds bombalamasından sonra cezaevine giren Yasin Hayal, cezaevi günlerinden itibaren Hrant Dink'i öldürmeyi tasarladı. Bu amaçla cezaevindeyken bir dizi görüşme yaptı. Savcılık cezaevinden bu

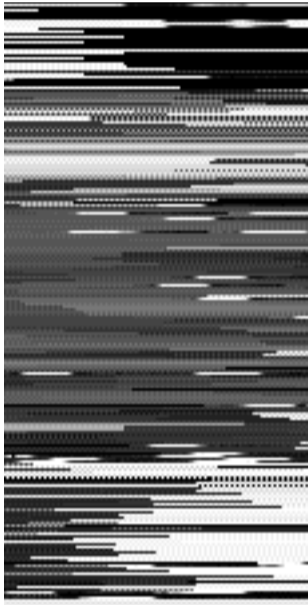
görüşmeleri istediğinde, aldığı yanıt, cezaevi bilgisayar diskinin bozuk olduğuydu. Görüşmeler böylece dosyaya geçmedi.

Azmettirici Yasin Hayal'in ve abi Erhan Tuncel'in cinayetten önce çok sayıda uçak yolculuğu yaptıkları dikkati çekti. Bu bilgi de dosyalara girmedi. Katilin cinayetten sonra çok sayıda telefon görüşmesi yaptığı tanıklarca kanıtlandı. Hatta üzerinden iki sim kart çıktı. Telefon görüşmeleri de dosyaya girmedi.

Yasin Hayal'in eniştesi Coşkun İçci bir jandarma muhbiri. Katilin bu muhbiri 57 kez, Hayal'in ise 51 kez telefon görüşmesi yaptığı biliniyor. Bu görüşmelerin içeriği dosyada yok.

Bunların dışında sayısız bilgi ve bulgu görmezlikten gelinerek dava dosyasına alınmıyor. Bu haliyle dava tepedeki isimlere dokunmadığı gibi, katilde dahil sanıkların hafif cezalarla kurtulmasının da önünü açıyor.

Gözümüzün önünde oynanan bu oyuna izin vermemeliyiz. Bu nedenle 2 temmuzda duruşma günü mahkemenin önünde unutmduğumuzu hesap soracağımızı söylemek bir kez daha önem kazanıyor.

Sabah gazetesi ve atv'de çalışan üç gazeteci sendikalaşma faaliyetlerinden ötürü işten çıkarıldılar. İşten çıkarılan Sabah Gazetesi editörlerinden Cengiz Erdiñç bianet'e şöyle konuştu: "Hedefimiz sadece özlük hakları, maaşlarımızın yükselmesi değil, bağımsız gazetecilik yapmak, işleyişte söz hakkına sahip olmak, bu da ancak

Sendikal mücadeleye kıyım

sendikal örgütlenmeyle mümkündür." Merkez ve Medya çalışanları son bir haftadır sendikalaşmaya dönük müthiş bir baskının olduğundan söz ediyorlardı. Çalışanlar, buldukları her yerde sendikadan çıkmadıkları

taktirde işten atılma tehdidiyle karşı karşıya kaldılar. Yöneticiler bu işin başını çektiğini düşündüklerinin peşindeydiler ve üç gazeteciyi sudan bahanelerle işten attılar. Bağımsız gazeteci kimliklerini korudukları için

işten atılan Sabah'tan Cengiz Erdiñç, atv'den Ozan Pezek ve Burak Ersemiz'in haklarını alana kadar verecekleri mücadelenin yanında olmak gerekir. Basında örgütlenme gerçekleşmeden Türkiye'de ne doğru dürüst sendikal haklardan ne de özgürlüklerden bahsedilemez. Basında sendikalaşma basında özgürlüktür.

Bağımsız adaylar kampanyası

14 Mayıs Cuma akşamı Kadıköy'de Bağımsız Aday forumu yapıldı. Gerek örgütler gerek sendikaların katılımı açısından epey katılımlı bir forum gerçekleşti. Tartışma ve önerinin bol olduğu bu forum, bir yanı ile umur verici görünürken bir yandan da yapılmaya çalışılan işe ne kadar uzak olduğumuzu gösteriyordu.

Komiteler

Forumda konuşmacılar ellerinde seçim sürecinde uygulanması gereken programlar, oluşturulması gereken komiteler ve bu komitelerde bulunacak isimler hatta aday isimleri ile konuşma kürsüsüne çıktı. Diğer tarafta da çıkan birkaç genç sayılabilecek kişi ise, isimlere ve programlara takılmadan nasıl daha geniş kalabalıkları bu fikir etrafına toplayabileceğimizi düşünelim, kendi dışımıza taşmaya çalışalım

dedi. Düşündürücü olan, bağımsız ortak aday kampanyası ile yaratılan kutuplaşmada arada kalan, şimdiye kadar yapılan saldırgan ve insani çıkarlarımızı gözetmekten uzak politikalarından bıkmış insanlara üçüncü bir alternatif olmaya çalışırken hala kaçmaya çalışılan o eski zihniyetten nasıl da kopamıyor olunduğuydu.

Sokkata kampanya

Toplantı sonunda bağımsız ortak aday kampanyasına destek olması ve sürece dahil olmaları üzere parti, sendika ve aydınlar üzerinde baskı yaratmaya çalışacak bir komite kuruldu.

Tüm bunlarla elimizde kalan kısa zamanda örgütlenmeye çalışılan kampanya şimdiye kadar bir araya gelmeye zorlanan örgütlenmeleri aynı fikre yaklaştırmayı açısından iyi

niyetli bir girişim. Ancak kazanıma gitmeye çalışırken sokaktan ve bu alternatif bekleyen kitlede olumsuz. Bu kadar kısa zamanda ulaşmaya çalıştığı kitleyle yani sokak ile buluşması pek mümkün görünmüyor.

Uzun soluklu kampanya

Oysa daha uzun soluklu, kazanıma daha yakın olabilecek ve sokakta yapılacak bir kampanya hem kitlelerle bizleri buluşturacak hem de sokağın bize tekrar inancını sağlayacaktır.

Bu yönlerine rağmen uzun bir zamandan sonra bu kadar ortak nokta da buluşabilen bir girişimi desteklemek önemli. Çerçevesinin belirlenmesinde ortaklaştırıcı ve sokağı da içine alacak bir oluşumun şekillenmesine yardımcı olmak gerekir.

DTP'ye baskı boşa çıkacak

Demokratik Toplum Partisi (DTP) Diyarbakır'da gerçekleştirdiği iki günlük toplantı sonucunda seçim stratejisini açıkladı. Strateji, parlamentoda temsil adaletsizliğine neden olan yüzde on barajına karşı, seçimlere bağımsız adaylarla girmek olarak açıklandı.

Hedeflerinin bağımsız adaylarla parlamentoya girip, grup oluşturmak ve Kürt sorununun barışçıl çözümünü için siyasi mücadele vermek olduğunu söyleyen DTP'lilere devletten yanıt gecikmedi.

Meclisteki her türlü oturumda kavga eden, birbirlerinin gözünü oyan partiler, DTP'nin seçimlerde önünü keseceğini düşündükleri bir yasada güç birliği yaptılar. Neredeyse mecliste bulunan bütün milletvekillerinin (430) oyuyla bağımsız adayların isimlerinin birleşik oy pusulasına yazılmasını şart koyan yasayı çıkarttılar. Amaç, Türkiye'de okuma-yazma bilmeyen Kürt seçmenlerin işini zorlaştırmak.

Devlet, Kürtleri yok sayan politikalarında ısrarlı bir tutum içinde. Bu düşmanca tutuma karşı Kürt halkıyla dayanışmak çok önemli. Devlet tarafından yürütülen baskı ve sindirme politikalarına böylesine direnmiş bir halkın böyle bir gözdağı ile sineceğini düşünmek aptalca. Kürtler kısa sürede Türkiye'de yazamayacağı da öğrenirler ve parlamentoya da girip gruplarını oluştururlar.

Emekçiler kamplaştırılıyor

İzmir mitingiyile doruğuna çıktığı iddia edilen "cumhuriyet mitingleri"ne ilişkin bazı sendikacıların görüşleri:

Eğitim Sen 1 No'lu Şube Başkanı Mahir Uslu: "Bu mitinglerde en çok, "Türkiye laikdir, laik kalacak" sloganı atılıyor, bizce Türkiye'de laiklik yok. Laikliğin olabilmesi için Diyanet kaldırılmalı, Anayasa değişmeli. Siyasi partiler din üzerinden politika yapmamalı."

Belediye İş 2 No'lu Şube Başkanı Süleyman Karakaya: "Halkın sağlık hakkı, sosyal güvenlik hakkı elinden alınırken, eğitim özelleştirilirken 'cumhuriyete sahip çıkma' adı altında düzenlenen mitinglerin işçi ve emekçiler açısından bir yararı yok."

DİSK Ege Bölge Temsilcisi Azad Fazla: "Biz cumhuriyetin sosyal değerlerine sahip çıkmak istiyoruz, şoven yaklaşımlardan yana değiliz."

Petrol-İş Aliağa Şube Başkanı İbrahim Doğangül: "Sadece laiklik üzerinden vurguların yapılmasını doğru bulmuyoruz. Asıl konuşulması gerekenler konuşulmuyor."

Eğitim Sen 6 No'lu Şube Başkanı Adil Serim: "Bu miting emekçilerin istemlerine ne bir çözüm üretebilir ne de üretmeye yönelik bir yardımcı olabilir. Cumhuriyete sahip çıkma ve laiklik adı altında ülkenin emekçileri kamplara bölünmektedir. Bu kişi ve kurumların, cumhuriyete sahip çıkma adına gerçekçi olmadıklarını görüyoruz."

Nükleer yasa çöplüğe!

Kitleçizgisi

Küresel Eylem Grubu, KEG ilk kez 4 Kasım küresel ısınma mitinginde ortaya çıktı. Kimileri 4 Kasım eylemini küçümsemeye çalıştılar. "Ama küçüktü" dendi.

Gerçekten de 4 Kasım eylemi küçüktü. Aynı kadroların 3 Aralık 2005'te İstanbul, İzmir, Ankara, Bursa ve Eskişehir'de gerçekleştirdiği küresel ısınma eylemleri de küçüktü. Ama bütün bunlar daha büyük bir kampanyanın ilk adımlarıydı.

Nitekim 28 Nisan'da bu kampanyanın ürünelrini gördük. 28 Nisan KEG eylemine 10-15 bin kişi katıldı. Bunların büyük çoğunluğu KEG pankartı arkasında yürüdü. Ama yürüyüşe bir çok kırsal alandan da katılımlar oldu. Üstelik herşey katılanların kendi emekleri ile kendi olanakları ile gerçekleşti. Bu, zaten KEG'in farkını oluşturuyor.

26 Kasım 2006'da İzmir'de sağlık hakkı için yürüyüş vardı. Bu yürüyüşün örgütlenmesinde KEGLİ sağlık çalışanlarının rolü vardı. İzmir gösterisinin en canlı ve büyükkortejlerinden birisi KEG kortejiydi.

Sonra Ankara'da Medikomu Vermiyorum gösterisi gerçekleşti. Bir kampanyanın ilk yürüyüşüydü. Küçüktü ama başlangıçtı.

Küresel Eylem Grubu şimdi ikiş önemli kampanyanın hazırlığını yapıyor. Bir yandan Ekim ayında çok daha güçlü bir Medikomu Vermiyorum yürüyüşü planlanıyor, diğer taraftan da 8 Aralık uluslararası küresel ısınma eylem gününde Ankara'da büyük, gerçekten büyük bir eylem planlanıyor.

Binlerce toplantı yapacağız. Milyonlarca bildiri dağıtacağız. Yüzlerce stant açacağız. Farklı eylemler yaparak 8 Aralık'a hazırlanacağız. Bütün KEG aktivistleri Nükleer Santral yasasını geri çekirmek için bütün yaratıcılıkları ile hazırlanmalıdır.

Nükleer santral yapılması yasasının geri çekilmesi bu gösterinin hedefi olacak ve yasa geri çekilene kadar eylemler sürecek. KEG hem medikoları koruyacak hem de Nükleer Santral yasasını geri çekecek.

KEG, gençlerin, çok gençlerin örgütü. Başka bir dünya isteyenlerin örgütü. Bu nedenle farklı ve bu nedenle hızla büyüyor. Farklı çünkü KEG aktivistlerinin çoğunluğu kadın.

KEG'in önünde iki hedef daha var. Birincisi 2-7 Haziran ayları arasında Almanya'nın Rostock kentinde toplanacak olan G8'i protesto edecek. Ankara, İzmir, Bursa ve İstanbul'da eylemler yapılacak.

İkincisi ise 7 Temmuz eylemi. 7 Temmuz'da küresel ısınmaya karşı bütün dünyada eylemler olacak. KEG bu küresel eylem gününde de yerini alacak. İşimiz çok. Ama başarabiliriz.

Meclis son hızla nükleer santral kurmayı olanaklı kılan yasaı kabul etti. Kimsenin beklemediği bir anda nükleer santrallere karşı ses çıkartan, mücadele eden, kampanya yapan inisiyatiflerin anlattıklarını ciddiye almadan yangından mal kaçırır gibi yasa çıkartması meclisin nasıl bir yapıya sahip olduğunu da gösteriyor.

Lobilerin tasarısı

Mecliste kabul edilen nükleer güç santralleri kurulmasına ilişkin kanun tasarısına göre nükleer santral kuracak ve işletecek şirketler rekabet edecekler. Birinci olan şirket kurma hakkını kazanacak.

Tasarıya göre kamu şirketleri de nükleer santral yapmak üzere özel sektör ile ortak olabilecek.

Tasarı 2014'e kadar işletmeye girecek yerli kömür kullanan elektrik santrallerine ise 15 yıl alım garantisi getiriyor.

Çernobil'e kafayı takanlar

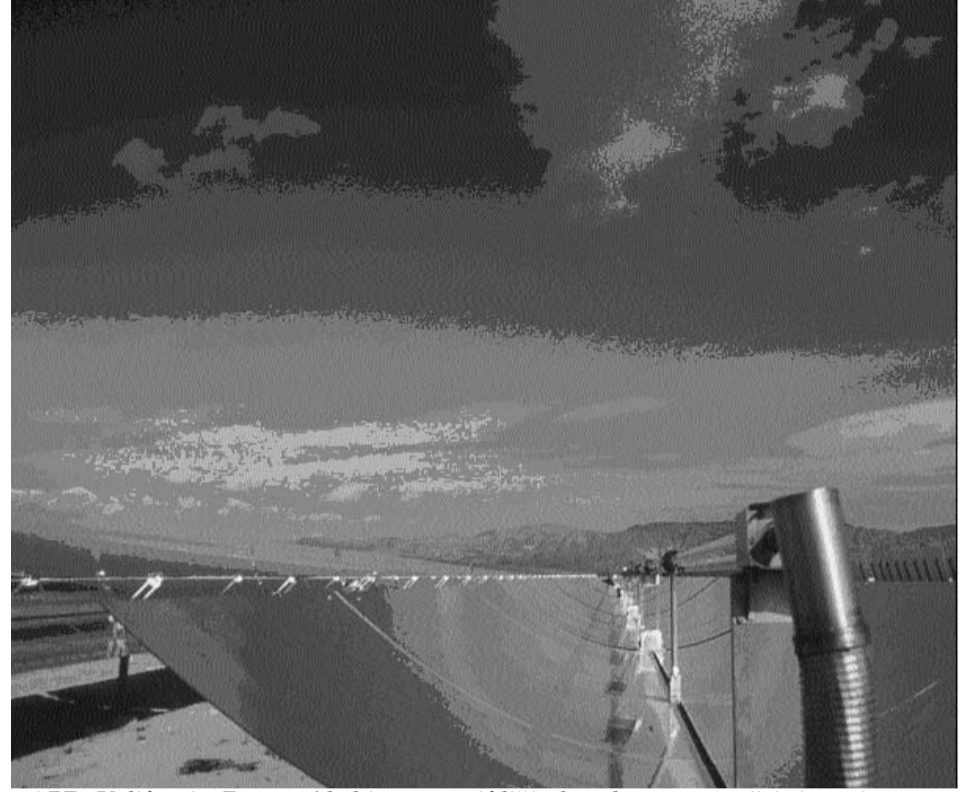
Meclisteki görüşmeler sırasında AK Parti İstanbul Milletvekili Muharrem Karşlı tam bir nükleer lobisi sözcüsü gibi konuştu. "Arkadaşlarımız, Çernobil kazasına kafayı takmış" diyen Karşlı, bir de yalan söyleyerek bunun dışında tek bir kazanın bile gerçekleşmediğini söyledi.

Gerçekte 1950'lerden günümüze kadar çok sayıda nükleer santral kazası gerçekleşti ve çok sayıda insan öldü. Çevreye ve canlı yaşamına korkunç zararlar verildi.

Nükleer riskleri

AKP hükümetinin alelacele meclisten çıkarttığı tasarı nükleer risklerini görmezden gelen bir kurnazlığın ürünü. Nükleer faaliyetlerin çok temel zararları var. Nükleer santraller güvenlik riski taşır, nükleer atıklar ise yüz binlerce yıl yok edilemez ve nükleer santraller nükleer silahlanma anlamını taşır.

Bu gerçeklere gözünü kapatanlar, halkın ve dünyanın sağlığıyla oynuyor-

ABD, Kalifornia, Daggett'de bir güneş çiftliğinde ısıl güneş enerjisi sistemi.

lar.

Sinop Çernobil olmayacak!

Nükleer lobiler Sinop'u gözüne kestirmiş durumda. Yasa tasarısı şimdi cumhurbaşkanında. Şimdi, nükleer yalanlarına, nükleer yalancılara karşı yaygın bir kampanya örgütlemek zorundayız.

Sinop'un Çernobil olmasına izin vermemeliyiz.

Sesimizi sokakta, alanlarda örgütlemeliyiz.

Cumhurbaşkanına yasaı veto etmesi için baskı yapmalıyız.

Nükleerci partilere oy yok çağrısı yapmalıyız.

Ama en önemlisi, sokakta, imza standları açmalı ve kitlesele gösteriler örgütlemeliyiz.

Nükleer zararları

-14 Mart 2001 tarihinde Münih Çevre Enstitüsü tarafından yapılan araştırmanın sonuçları yayınlandı. Bu araştırma sonuçlarına göre Almanya'da Bayer Eyaletinde bulunan nükleer santrallerin çevresindeki yerleşim alanlarında yaşayan çocuklarda %40 oranında daha fazla kanser gözlemlendi.

Nükleer santral kazaları

AKP'li bakanlardan bazıları gözümüzün içine baka baka yalan söylüyor.

1952 Chalk River deneme reaktörü çekirdek erimesi gerçekleşti.

1957 Windscale/İngiltere Askeri amaçlı reaktörde yangın ve radyasyon kaçağı yaşandı.

1958 Vinca/Yugoslavya deneme reaktörü çekirdeğinin aşırı ısınması sonucunda 6 bilim insanı radyasyona maruz kaldı, 1'i öldü.

1961 SL 1, İDAHO FALLS/ABD Askeri deneme reaktörü infilak etti, 3 işçi öldü

1966 Enrico Fermi/ABD deneme reaktörü kısmi çekirdek erimesi

1969 Lucens/İsviçre deneme reaktörü kısmi çekirdek erimesi gerçekleşti.

1972 Fürgassen/Almanya 640 MW kaynar sulu reaktörde bir yüksek basınç sübabinin çalışmaması, radyoaktif buhar kaçağı gerçekleşti.

1975 Tsuruga-1/Japonya 340 MW kaynar su reaktörü bir boru hattında kırık yüzünden 37 işçi radyasyona maruz kaldı.

1975 Leningrad-1/Sovyetler Birliği 380 basınçlı-su soğutmalı reaktörde kısmi çekirdek erimesi yaşandı.

1977 Bohunice A-1/Slovakya 100 MW gaz soğutmalı reaktörde çekirdeğin aşırı ısınması, radyasyon sızıntısı gerçekleşti.

1978 Brunsbüttel/Almanya 770 MW kaynar su reaktöründe bir buhar hattının kopması sonucunda radyasyon sızıntısı

gerçekleşti.

1979 Three Miles Island/USA 880MW basınçlı su reaktörü çekirdek erimesi.

1986 Çernobil 4/Ukrayna 1000 MW basınçlı su soğutmalı grafit reaktörü güç infilakı, yangın-yakıtının yüzde 70'i dünyaya yayıldı

1987 Trawsfynydd/İngiltere 200 MW gaz soğutmalı reaktör yangını

1991 Mihama-2 Japonya 500 MW basınçlı su reaktörü bir boru hattının kopması ile radyoaktif buhar kaçağı.

1992 Sosnovy Bor/Rusya 1000 MW basınçlı su soğutmalı reaktörün bir yakıt elemanı kanalının kopması.

Bunlar kazalardan sadece bir kısmı. Nükleer santrallerin tarihi nükleer santral kazalarının tarihidir.

sosyalist işçi

ANTİKAPİTALİST

sürekli okumak için arayın
0536 - 335 10 19'u2 Temmuz
Hrant'ın ardından

2 Temmuz günü İstanbul 14. Ağır Ceza Mahkemesi'nde Hrant Dink'in öldürülmesi ile suçlananların mahkemesi var. DurDe, ırkçılığa ve milliyetçiliğe karşı olan herkesi mahkemeye çağırıyor.

İstanbul dışında ise oturma eylemine çağırıyor

Ayrıntılı bilgi için: 0535 - 885 76 15

Almanya'da toplanacak olan G8'e karşı küresel hareketle birlikte sokaklarda olacağız

KEG:
0537 - 723 54 94

BUNILARA OYYOK

22 Temmuz'da kime oy vereceğiz? Seçimlere 20'nin üzerinde parti katılıyor. DTP seçimlere bağımsız adaylarla katılacağını ilan etti. DYP ile ANAP birleşme kararını açıkladı, CHP ile DSP ise yanyana gelmeye çalışıyor. Şimdiden belli olduğu kadarıyla SDP ve EMEP DTP'nin çıkaracağı bağımsız adayları destekleyecekler. Her iki Türk partisinde kendilerinden de aday çıkarılmasını umud ediyorlar.

Seçimlere katılan partiler arasında bir seçim yapabilmek için bazı kriterler oluşturmak gerekiyor.

Öncelikle savaştan ve yeni liberalizmden yana tutum alan partilere oy vermek mümkün değil. Her iki politika da emekçilerin çıkarlarına bütünüyle ters.

AKP savaştan yana, yeni liberal politikaların ise şimdiye kadar ki en iyi uygulayıcısı.

Muhalefet partilerinin ise AKP'den hiçbir farkları yok.

Hepsi yeni liberal

Geçen hafta CHP Genel Başkanı Deniz Baykal iktidara gelmeleri halinde şimdiki ekeonomik politikaların değişmeyeceğini ilan etti. Yani aslında Deniz Baykal kendisinin ve partisinden de yeni liberalizmden yana olduğunu açıklamış oldu.

AKP öncesinin iktidar partileri olan DSP, MHP ve ANAP'ın da zaten bugünkü politikaları izlediklerini biliyoruz.

IMF'ye uşaklık konusunda bütün bu partilerin birbirinden en ufak bir farkları yoktur. Bu nedenle Cumhuriyet mitinglerinde Ne AB, ne ABD sloganı atılabilir ama IMF'ye hayır denemez. "Borçları ödemiyoruz" denemez.

Savaştan yanalar

Savaşa karşı politikalar açısından da bu partiler arasında fark yok. Hepsi savaş söz konusu olunca AKP ile aynı yerde duruyorlar. Hepsi Afganistan'a ve Lübnan'a asker göndermekten yana.

Sözde savaşa karşı çıkanlar ise ABD işgali altındaki

ülkelerdeki direniş hareketleri söz konusu olduğunda derhal ABD yanlısı bir tutumu benimsemekteler.

Filistin'de hamas, Lübnan'da Hizbullah Türkiye'deki siyasi güçler açısından düşmandır. Bu MHP, DYP ve ANAP için olduğu kadar CHP ve DSP için de geçerlidir ve daha da öteye TKP için de geçerlidir.

Ulusalçı ırkçılar

İrkçilik ve milliyetçilik ise zaman zaman sağın dışında solu da etkilemekte.

Cumhuriyet mitingleri ırkçılığın, Hıristiyan düşmanlığının, ulusalcılığın ve

milliyetçiliğin doruğa ulaştığı noktalar oldu. Bu mitinglerin arkasına geçen CHP ve DSP artık açıktan ırkçı politikalar savunmaktadır. Mitinglere topladıkları insanlar "Türküz, Türkçüyüz, Atatürkçüyüz" diye slogan atabilmektedirler.

CHP-DSP çizgisinin hızla daha derinden milliyetçi ve ırkçı politikalara kayması kendilerinden daha solda olan güçleri de etkilemekte ve kendi ulusalcı-ırkçı çizgilerine çekmekte.

Örneğin geçen hafta SBF'ye dışarıdan gelecek basan (aynen ülkücüler gibi) İşçi Partililer "Atatürk gençliği silah başına" diye

bağırırken kendisini artık daha çok Yurtsever Cephe olarak tanımlayan TKP de Hrant Dink'in cenazesine katılarak "Hepimiz Ermeniyiz" diyememiş, tam tersine cenazeyi karalamaya çalışmıştır.

Bunlar insanlığın geleceğini düşünmezler

Küresel ısınmanın yarattığı tehlikeler insanlığın önündeki en büyük sorunu oluşturmaktadır. Dünya her gün biraz daha ısınmakta ve bu sayısız büyük tehlikeyi getirmekte.

İnsanlığın karşısına çıktığı tehlike karşısında hükümet partisi AKP kadar muhalefetteki bütün partiler duyarsızdır.

2005 yılından beri küresel ısınma konusunda birçok eylem yapıldı. 4 Kasım 2006'da ve 28 Nisan 2007'de İstanbul'da merkezi eylemler gerçekleştirildi. Ne var ki, Küresel Eylem Grubu'nun düzenlediği bu eylemlere DSİP ve Yeşiller dışında hiçbir siyasi örgütlenme katılmamış ve destek vermemiştir.

Aynı şekilde nükleer santrallerin yapılması konusunda da büyük bir duyarsızlık hakim. Hatta kimileri sahtekar bir tutumla küresel ısınmaya karşı nükleer enerjiyi çözüm olarak savunmaktadır.

Türk sağ ve Türk solu, DSİP ve Yeşiller dışında bu konuda da sessizdir. Bir mücadelede sessiz olan aslında taraftır.

Hepsi cinsiyetçi

Seçimlere katılan partilerde bir de cinsiyetçilik sorunu var. İktidar partisinden muhalefete bütün bu partiler cinsiyetçidir.

Gerek kadın sorununda gerekse eşcinseller ve transseksüeller konusunda bütünüyle duyarsızdırlar.

Son zamanlarda eşcinsellere dönük sayısız saldırı oldu. Bu saldırılara karşı yoğun bir mücadele var. Sağ partilerin, ulusalcıların bu soruna yakınlık göstermesi beklenemez ama sol da aynı umursamaz tutum içindedir. İstisna gene sadece DSİP'dir.

Bu seçimlerde DSİP ve Sosyalist İşçi yeni liberalizmi savunanlara, savaştan yana olanlara, ırkçı ve milliyetçilere, darbecilere, nükleer santrallere karşı çıkmayanlara, Kyotoyu imzalamaya karşı çıkanlara, cinsiyetçilere oy yok diyor.

Ya yurtseverlik?

Bir de kendilerine "yurtsever" diye solcular var. Bunlar solun bütün değerleri ile yurtseverliğin bağdaşmadığını, işçi sınıfının bütün ülkelerde aynı çıkarlara sahip olduğunu bu nedenle yurtsever olamayacağını inkar eden 2. Enternasyonal döneği ile aynı saflardadırlar.

BUNLARA GEÇİT YOK

1923'den beri kendilerini bu ülkenin sahib i olarak görenler 1960'dan bu yana beşinci kez darbe girişiminde bulundular. Aslında başbakanlığa bağlı bir daire olan Genelkurmay Cumhurbaşkanlığı seçimleri nedeniyle darbe tehdidinde bulundu. Türkiye'nin çoğunluğuna karşı silahlarını çevirdi.

Genelkurmay'ın bildirisine karşı hiçbir parti açık tutum almadı. Sağdan, soldan sayısız gazete yazarı darbe muhtırasını ya açıktan destekledi ya da üstü kapalı bir biçimde destekledi.

Aynı günlerde gerçekleşen "Cumhuriyet Mitingleri" ise sağın dışın da solun da desteğini kazandı. Kitle örgütlerinin ve sendikaların yöneticileri yalpalarken çeşitli sol örgütlenmeler Cumhuriyet Mitinglerinde olumluluk arama yarışına girdiler. Kimileri gösterilerin anti emperyalizmini övdü, kimileri ise yığınsallığını öne çıkardı.

Sağda ya da solda yer alan siyasi partilerin büyük çoğunluğu bu gösterilerin asıl olarak darbeye zemin hazırladığına hiç değinmediler.

Soldan gelen bir başka tepki ise "ne darbe ne şeriat" oldu. Cumhuriyet Mitinglerini düzenleyen ırkçılar da sonunda açıkça darbecilik yaptıklarını fark ederek son mitinglerinde ne darbe ne şeriat tutumunu öne çıkardılar.

Ne darbe ne şeriat tutumu daha önce de 28 Şubat darbesi sırasında öne çıkarılmıştı. Bu tutum öncelikle egemen sınıfın ve darbecilerin söylemine sahip çıkmakta ve sanki şeriat tehlikesi kapıya dayanmış gibi göstermektedir. Oysa bugün Türkiye'de şeriat tehlikesi

yoktur. Oysa darbe çok açık bir tehlike olarak önümüzde durmaktadır.

AKP'nin şeriatı getirecek parti olarak tanımlanması tam bir abartmadır. Bu partinin yöneticilerinin dün Milli Görüş geleneğinden geliyor olmaları, erkek yöneticilerinin çoğunun eşlerinin türbanlı olması ve gen bu partinin türban sorunu karşısında hassas olduğunu ifade etmesi AKP'yi şeriatçı yapmaz.

Kimileri ise AKP'nin kadrolaşmış söylemektedir. Doğrudur. AKP mümkün olduğunca kendi kadrolarını bürokrasinin

başına geçirmeye çalışmaktadır ve Cumhurbaşkanlığı kazanırsa bu süreç daha da hızlanacaktır. Ancak acaba iktidara gelen hangi parti tersini yapar?

Bürokrasiden istifa ederek milletvekilliği için yapılan başvurular içinde çok sayıda CHP ve MHP'linin bulunması bunun kanıtı değil midir?

Savcılardan, hakimlerden ve eski generallerden birçoğu ülkücü katiller çetesini tercih etmeleri nasıl açıklanabilir. Birçok bakanlıkta kemalistlerin ve ülkücülerin kadrolaşması-

na karşı, "Türküm, Türkçüyüm, Atatürkçüyüm" diyenlerin bürokrasi içinde hızla yayılmalarına karşı alarma geçilmemektedir ama AKP atamaları bir anda kemalistleri ve ülkücülerini ayağa kaldırmıştır.

Cumhuriyet elden gidiyor çığlıkları atılmaktadır. Dün Nazilerin işbirlikçisi olan Cumhuriyet gazetesi bar bar bağırılmaktadır: "Cumhuriyeti koru" diye. Sanki yeniden saltanatı kurmak isteyenler, yeniden hilafeti getirmek isteyenler var. Ve buna Cumhurbaşkanı ve Genelkurmay'da katılmaktadır.

Genelkurmay'ın memurlardan oluşmasının yanı sıra bugün hala Cumhurbaşkanlığı sürdürmekte olan Ahmet Necdet Sezer aslında çok küçük bir azınlığın temsilcisidir.

Sezer'in seçilmesini sağlayan siyasi partiler son seçimlerde toplam yüzde 15.5 oranında oy almışlardır. Oysa yeni cumhurbaşkanını seçmesi darbe tehdidiyle engellenen AKP bunun iki katından fazla oy almıştır.

1 Mayıs, Cumhuriyet Mitinglerine ve darbe tehditlerine karşı büyük, yığınsal bir tepkinin çıkışı olabilirdi.

Oysa 1 Mayıs 2007 iki-üç sekte sol örgütün oyun alanı haline geldi. Zaten emek hareketini bölmek için uzun süredir tutum alan bu sol gruplar bu 1 Mayıs'ta da her zaman olduğu gibi emek hareketini bölmüş ve 1 Mayıs'ı hem küçültmüş hem de günün politik gelişmelerinden koparak anlamsızlaştırmış ya da daha doğrusu 1 Mayıs'ı darbenin yedeğine sokmuştur.

Bir ilk adım

Bağımsız aday fikri çekiciliğini sürdürüyor. Zamanın ve dolayısıyla kazanma şansının giderek azalmasına rağmen fikrin neden hâlâ çekici olduğu çok açık: Neoliberal bir partiyle azgın milliyetçi bir parti arasında sıkışık kaldık, sol diye bir şey kalmadı, mevcut sol partilerden hiçbirinin seçimlerde varlık gösterme şansı yok, bari böyle bir şey yapalım, boş durmayalım, seçimlerde sol bir ses de duyulsun.

Ahmet İnsel ile Seyfettin Gürsel'in Radikal'de bağımsız adayların kazanabileceğini gösteren yazısından bu yana, ülkenin dört bir yanında dar ve geniş çevrelerde bu konunun enine boyuna tartışıldığından kuşku yok.

Bildiğim ilk somut girişim Kadıköy'de gerçekleşti. 11 Mayıs'ta geniş katılımlı bir toplantıda bağımsız sol aday çıkarma konusu tartışıldı, bir bildirge kaleme alındı, bildirgeyi partilere, emek örgütlerine götürmek ve konuyu tartışmalarını sağlamak üzere bir kurul oluşturuldu, ziyaretlere başlandı.

Bu süreçten bir aday çıkıp çıkmayacağı; çıkarsa, çevresinde bir kampanya yaratılıp yaratılmayacağı henüz belli değil. Herkesin çok azimli, çok kararlı ve çok iyiniyetli olduğundan kuşku yok. Ama bunlar yeterli olacak mı, bilmek zor. Partiler ne yapacak? En başta DTP ne yapacak? Bilinmeyenler çok.

Biz bu sürecin içindeyiz, içinde olmaya devam edeceğiz, elimizden geleni yapacağız.

Ama aynı zamanda hayalci olmamak, olabilecekleri gerçekçi bir şekilde düşünmek gerek. DTP'nin kararını son ana kadar beklemek zorunda kalırsak, partiler kendi adaylarını çıkarır veya bazıları ayrıca DTP ile davranmaya karar verir ve adayları kendi içlerinden saptarsa, ayrı bir bağımsız aday kampanyasının başarı şansı kalmayacak, gülünç olmayan düzeyde oy alma şansı olmayacaktır.

Kanımcı, öylesi bir durumda, edebimizle, moral bozmadan ve şimdilik kaydıyla, bu işten vazgeçmek gerekir.

"Şimdilik" diyorum, çünkü konu basitçe ve sadece Temmuz 2007 seçimleriyle ilgili değil. Sadece solcuların sesini duyurabilmekle ilgili değil. Çok daha geniş, çok daha kalıcı bir sorun. Ülkenin her yanında, değişim isteyen, CHP'ye de AKP'ye de oy vermeyi hiçbir koşulda istemeyen, ama mevcut sol partilerden hiçbirine ne yakınlık ne de güven duyan yüz binlerce, belki de milyonlarca insan var. Sorun, bu insanlar için, güvenerek, kazanma şansı olduğuna inanarak oy verebilecekleri bir alternatif yaratmak. Bu sorun, seneye belediye seçimlerinde de, 2011 genel seçimlerinde de önümüzde duruyor olacak.

Bu sorun iki ayda çözülecek bir şey değil. İki ayda yapılabileceğin çok ötesinde bir kampanya yapmak; çok geniş, çok çeşitli çevrelerin desteğini ve aktif katılımını sağlamak; örgütlü solun sınırlarını kat kat aşmak; CHP'yi artık midesi kaldırmayan sosyal demokratları da, bugüne kadar aktif siyasete bulaşmamış gençleri, kampanyacıları, aktivistleri de kapsamak gerek.

Bu sefer bağımsız aday(lar) çıkarmayı becersek de, bunu geniş kitleleri heyecanlandıran, umut veren, yeni bir hava yaratan bir şekilde yapmak, iki ay içinde mümkün olmayacak. Ama becersek de, beceremsek de, bunu bir ilk adım olarak düşünmek gerek. Yapılan toplantıları, görüşmeleri, tartışmaları, yazılan metinleri daha uzun vadeli bir sürecin başlangıcı olarak değerlendirmek gerek.

Bu da TKP:

"Genelkurmay Başkanlığı'nın dün gece yapmış olduğu açıklamayı "meşruyet" açısından değerlendirmek, konuyu asker-sivil ya da seçilmişler-atanmışlar ikilemi içerisine hapsedmek yanlıştır

"Bu nedenle konu, TSK'nın seçimle işbaşına gelmiş bir hükümete ve parlamentoya müdahalesi ekseninde ele alınmamalıdır. Bugünkü hükümetin ve parlamentonun, demokratik bir anlayışı temsil yeteneği de, niyeti de bulunmamaktadır."

Bu iki alıntı TKP'den.

Ama Yurtsever komünistlerin daha da vahim olan tesbiti Genelkurmay Başkanlığı'nın hayali bir olguyla uğraşmadığını söylemeleri ve AKP'nin gerçekten de "dinci gericiğin" bekçisi olduğunu iddia etmeleri.

Darbe ve demokrasi

Şenol KARAKAŞ

1917 yılının Şubat ayında Rusya'da gerçekleşen devrim Çarlık rejiminin tüm zorbalığını beş günde dağıttı. İşçi sınıfı, kendiliğinden eylemlerle fabrikalardan başlayıp kent merkezlerini işgal etti. Genel grevler sokak gösterilerine, sokak gösterileri tüm büyük şehirleri kaplayan milyonların katıldığı kitle hareketlerine dönüştü.

Sovyet

Hareketi örgütleyenler bile ne olduğunu anlayamadan Çarlık rejimi düştü. İşçilerin en büyük mücadelesi silah, fabrikalardaki grevlerin koordine edilmesi için kurulan, greve çıkan işçilerin maruz kalabileceği olası saldırılara karşı mücadele eden, grevci işçilerin ihtiyaçlarını gideren, toplumun geri kalan kesimiyle grevci işçiler arasında bağlantı kuran, aynı zamanda da işçi sınıfının halkla ilişkiler organı olarak çalışan sovyetti.

Sovyet, gerçekten de grev komitelerinden doğan ve giderek işçi sınıfının genel ayaklanmasını örgütleyen bir mücadele organıydı.

Devrim ve reformizm

İşçi hareketi çarlığı devirmiş olmasına rağmen bir tutuculuk yaşıyordu. Bir yandan çarlığın yüzyıllardır kullandığı tüm baskı aygıtları yerle bir olmuştu ama diğer yandan da eski döneme ait fikirler yeni biçimlerle egemenlik sürmeye devam ediyordu. Bir yandan işçi sınıfının kendisini bir devlet olarak örgütlemesi anlamına gelen Sovyetler bir iktidar organı olarak işçiler, köylüler ve yoksullar açısından meşru ve prestijli bir kurumdu. Diğer yandan burjuvalar da kendi iktidarlarını örgütlemeye çalışıyordu.

Sovyet, doğrudan demokrasinin, seçilenlerin seçenler istediği zaman görevden alınabilmesinin, yoksullar üzerindeki silahlı baskı anlamına gelen ordunun lağvedilip yerine halkın kendi kendisini korumasının aracı olan aşığıdan asker örgütlenmesinin toplandı.

Sovyet doğrudan üreticilerin devlet iktidarı olduğu için, işyerlerinde işçilerin patronlara karşı çıkarını da koruyan ve tüm toplumsal örgütlenmeyi kar güdüsüne dayalı örgütlenmenin dışında ezilenlerin ihtiyaçlarına göre örgütlemeye başladığı için patronları tümüyle rahatsız ediyordu.

Rusya'da kısa sürede ikili bir iktidar durumu oluşmuştu.

Ya devrim ya darbe

Hiçbir iktidar aynı anda hem işçi sınıfına hem patronlara hizmet edemez. Rusya'da da benzer bir gelişme yaşandı. Patronlar, kitle hareketlerinden her geçen gün daha fazla rahatsız oldular. Temmuz ayında on binlerce işçi ikili iktidardan kurtulmak için erken bir girişimde bulundular.

Bu girişim patronlar sınıfını iyice ürküttü ve Çarlık Rusyasının tüm arta kalanlarıyla, burjuvazinin tüm kesimleriyle

işçi sınıfının Şubat devrimiyle elde ettiği tüm kazanımları ve özgürlükleri boğmak için askeri darbe başlattılar.

Soylular, patronlar, kilise, subaylar Çarlık komutanlarından Kornilov'un etrafında toplandı. İktidarda, Kerensky etrafında toparlanmış, kafaları karışık olan, hem burjuvaziye hem de işçi sınıfının temsil ettiğini düşünerek esas olarak burjuvazinin politikalarını uygulayan politik bir odak vardı.

Kornilov darbesine karşı alınacak tutum hayati bir öne kazanmıştı. Kerensky, devrimin özgürlükçü adımlarının tamamlanmasının, reformistlerin burjuvaziye uzlaşma politikalarının ürünü olarak iktidardaydı.

İşçi sınıfına arkasını dönmüş olsa da yine de işçi sınıfının çarlığı devire mücadelesinin kazanımlarının üzerinde duruyordu. İşçi devrimi çarlığı yıkarken, sınırsız düşünce, gösteri ve örgütlenme özgürlüğünü yeşertmişti. Kerensky hükümeti bu özgürlüğün üzerinde yükseliyordu.

Lenin: "Darbeye hayır!"

Kornilov'un ordusunu toparlayıp hükümete karşı darbe yapma girişimi devrimin en ön saflarında mücadele eden Bolşeviklerin saflarında çok önemli bir politik tartışmayı başlatmıştı. Darbeye karşı hangi tutum alınacaktı? Kerensky hükümetinin işçi sınıfına ihanet ettiği, direnen işçileri tutukladığı, işçi gazetelerini kapattığı çok açıkken, neden darbeye karşı çıkmak gereksindi ki?

İşçi devriminin liderlerinde Lenin'in tutumu çok netti. Lenin darbeye kesin olarak "hayır" demek gerektiğini savundu. Çünkü askeri darbe, işçi sınıfının çarlığı yıkarken kazandığı tüm demokratik gelişmeleri, işçi basını, seçme özgürlüğünü, işyeri örgütlenmelerini ve sendikaları imha edecekti. Bu darbeye hükümetin direnme şansı yoktu. Hükümetten umut besleyen işçiler, silahsız bir biçimde darbenin gelişini beklemiş olacaktı.

Bir yandan da hükümetin hala hükümet olarak kalabilmesi, işçilerin önemli bir kesiminin Kerensky'den umutlu olduğunu kanıtlıyordu. Böylece Lenin birleşik işçi cephesi taktiklerini önerdi. Önce darbeyi durdurmak zorundaydı işçiler. Darbeye karşı devrimi savunma komiteleri kuruldu. Birkaç gün içinde komitelere on binlerce işçi katıldı. Şehir merkezine yürüyün Kornilov'un ordusu, yaygın bir işçi direnişiyi karşılaştı ve darbe girişimi ezildi.

Darbe girişimi ezilirken, işçiler çok net bir biçimde bir dizi gerçeği aynı anda gördüler. Hükümet, darbe karşısında aciz kalmış ve kaderine razı olmuştu.

Bolşevikler ve sokakta direnen işçiler ise devrimin tüm kazanımlarını direnerek korumuştular. Bolşevikler, bir yandan darbeye karşı direnişin en ön safında yer alırken, bir yandan da hükümetin burjuva karakterini teşhir ettiler. Böylece darbe geri

püskürtülürken, Bolşevikler de işçilerin arasında mücadeleciler çizgileri, işçi sınıfının çıkarlarını, demokrasiyi tutarlı bir biçimde koruma gayretleriyle çoğunluğu kazandılar.

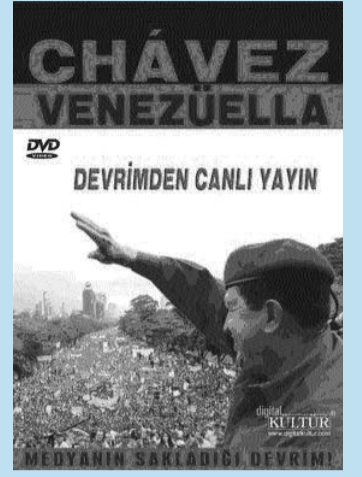
Bundan sonra işçi sınıfı içinde çoğunluğu kazanan Bolşevikler, 1917 yılının Ekim ayında zafer kazanan işçi devrimine önderlik etti.

Burjuvazinin demokrasisi

Son dönemlerde Türkiye'de yaşanan muhtralara, askerlerin yaptığı açıklamalara 1917 yılının penceresinden bakmakta fayda var. Ne dönem 1917 yılının dönemi, ne AKP Kerensky hükümetiyle benzer yapıya sahip ne de Genelkurmay muhtırası Kornilov darbesine benziyor.

Ama Lenin'in darbeye karşı tutumu bugün de darbeye karşı hangi tutumun alınacağını açıklıyor. Burjuva demokrasisini beğenmeyebiliriz. AKP hükümetini beğenmeyebiliriz. Burjuva demokrasisi, burjuvazi için bir demokrasi değildir. Burjuva demokrasisi, bu sistem içinde işçi sınıfı ve ezilenlerin verdiği mücadeleyle elde edilen haklar toplamıdır. Darbeye karşı çıkmak, "ama"sız, "fakat"sız ne bir biçimde karşı çıkmak bu yüzden çok önemlidir.

Darbeye karşı hükümeti mi savunacağız diye ortada duranlar, darbenin en başta işçi sınıfının, ezilenlerin her türlü özgürlüğünü gasp edeceğini görmezden geliyorlar.

Devrimden canlı yayın

Generallerin elinde kalan darbe

Filmin Adı: Chavez - Venezuela - Devrimden Canlı Yayın / Bolivarçı Devrim

İlk film: Devrimden Canlı Yayın

Digital Kültür tarafından yayınlanan DVD'de yer alan ilk film "Devrimden Canlı Yayın" bir belgesel olmasına rağmen, neredeyse bir Hollywood filmi gibi.

2002'de bir televizyon ekibi Venezuela'da olup biteni belgelemek için oraya gittiğinde yoğun siyasi olayların tam ortasına düşer. Chavez iktidarı yoksulları kapsayan katılımcı anayasasıyla, ekonomik politikaları yoksul halkın çıkarına göre düzenlemeye çalışmasıyla, petrol tekelcilerinin çıkarlarını umursamamasıyla yerli ve özellikle ABD kaynaklı uluslararası sermayenin büyük tepkisini çeker.

Özel TV kanallarının, ABD'nin ve CIA'nin içinde yer aldığı, ince ince planlanan bir senaryonun parçası olarak bir grup general Chavez'e bir muhtıra verir önce. Sonra da büyük kitlelerin kıskırtılarak sokağa döküldüğü bir gösteride yaratılan provokasyon sonrası Chavez'e karşı bir darbe yapılır.

Chavez tüm ısrarlara rağmen istifa etmez ama askerler tarafından bir adaya götürülür. Chavez'in istifa etmediğini öğrenen Venezuela halkı aynı gün sokaklara dökülür ve Başkanlık Sarayı önünde toplanır. Ve üç gün içinde darbe püskürtülerek Chavez tekrar görevinin başına getirilir.

O olup biteni bilerseniz bile, filmi adeta "ne olacak acaba" diyerek izlemenizi sağlayan şey televizyon ekibinin birçok şeyin ortasında yer alması. Darbe sırasında Başkanlık Sarayında olup bitenler, Chavez'in kaçırılması, halkın Başkanlık Sarayı'nın etrafını sarması büyük bir gerilim ve heyecan içinde izleniyor filmde. En müthiş ise darbeyi yaptıktan iki gün sonra suçüstü yakalanan darbecilerin yüzündeki ifadelerin yer aldığı sahne ve Chavez'in dönüşü.

Medikoların tasfiyesi, GSS ve sağlık alanında neoliberal politikalara karşı KEG tarafından 12 Mayıs tarihinde Ankara'da bir miting düzenlendi.

Miting katılımcıları Sıhhiye Toros Sokak'ta toplandı. Saat: 13.00'ten itibaren miting yapılıcağı Abdi İpekçi Parkı'na doğru yürüyüşe geçildi.

Çoğunluğu genç aktivistlerden oluşan kitle renkli bir görüntü oluşturmaktaydı. Ellerde KEG ve barış bayrakları taşınmaktaydı. Yol boyunca atılan sloganlar: "Medikolar bizim", "Al al al, çal çal çal AKP yasanı al başına çal", "Parasızlıktan ölmeyeceğim, medikomu vermeyeceğim", "Bush bir teröristtir, ya biz... biz antikapitalistiz", "Dur de, dur de, ırkçılığa dur de", "Kapatılmaz, kapatılmaz

Medikolar bizim

sağlık ocağı kapatılmaz, kapatılsın kapatılsın ülkü ocağı kapatılsın", "Başka bir dünya mümkün", "Darbeye dur de" biçimindeydi.

Abdi İpekçi Parkı'na gelen kitlenin coşkusu iyice artmıştı. Alanda kurulmuş olan platformda önce liseliler, sonra üniversiteliler adına birer temsilci konuşma yaptı. Daha Türk Tabipler Birliği Merkez Konseyi üyesi Erkan Kapaklı söz aldı. Kapaklı "Genel Sağlık Sigortası çalışmasının 1963'ten bu yana Türkiye'nin gündeminde

tartışıldığını" belirtti ve "Toplumsal muhalefet nedeniyle bugüne kadar çıkartılmadığını" vurguladı.

Konuşmaların bütün ortak noktası medikoların tasfiyesinin sağlıkta uygulanan neoliberal politikalarla bağımsız olmadığı altı çizildi ve bugün darbeye, savaşa, özelleştirmeye, milliyetçiliğe, ırkçılığa, cinsiyetçiliğe ve homofobiye karşı olmanın birbirinden ayrılmaz bir bütün oluşturduğunun üzerinde duruldu.. Yine konuşmalardan dikkat çekilen bir nokta da

sağlığın piyasa koşullarına bırakılmasının sadece AKP hükümetinin bir uygulaması olmadığı ve 22 Temmuz seçimleri sonrasında iş başına gelecek hükümetin bu politikayı sürdüreceği olgusuydu.

Bu nedenle genç aktivistlerden tıpkı 12 Mayıs öncesi sürecin örgütlenmesinde olduğu gibi bundan sonraki süreçte de kampüslerde, fakültelerde, okullarda kampanyalara devam etmeleri ve sonbaharda yapılacak olan daha büyük etkinlik için hazırlıklar

yapmaları istendi. Mitingten sonra nükleer santrallere karşı yapılacak basın açıklamasına da katılımcı kitle davet edildi.

Konuşmalardan sonra Grup Şarap bir konser verdi. Etkinlik sırasında miting alanından geçen insanların zaman zaman durup mitingi ilgiyle izlediği gözlemlendi.

12 Mayıs mitingi nitelik açısından oldukça başarılı olduğu söylenebilir. Öğrenci gençliğin medikoların tasfiyesine karşı duyarlılığının artırılması ve bu duyarlılığın sağlıkta uygulanan özelleştirme politikasına karşı tepkiyle birleştirilmesi ve bu hareketin sokakta ve her alanda Ekim ayında yapılacak olan büyük miting başta olmak üzere bundan sonraki aşaması açısından önemli bir adımdı.

İrkçılığa ve Milliyetçiliğe DurDe sempozyumunda Ankara Siyasal Bilgiler fakültesi salonunda yer youtu

DurDe sempozyumu sürüyor

İrkçılığa ve Milliyetçiliğe DurDe Girişimi'nin düzenlediği, 'İrkçilik ve Milliyetçilik (ile) Nereye Sempozyumu' 14-15 Mayıs'da Ankara SBF'de yapıldı.

Yüzlerce kişinin izlediği sempozyumun açılış oturumunu yöneten Tanıl Bora, milliyetçiliğin sosyal sorunları etnikleştirdiğine dikkat çekti ve bu kodlamayı tersine çevirerek, siyaset alanının genişletilmesi gerektiğini söyledi.

Prof.Dr. Baskın Oran ve Prof. Dr. Mithat Sancar da milliyetçiliği, ülkemizdeki

politik durum bağlamında analiz ettikleri konuşmalarında, demokratik çoğulculuğu koşulsuz desteklemenin ve ırkçılığa ve milliyetçiliğe dur demenin önemini vurguladılar. Amargi'den Fatma Nevin Vargün, ayrımcılık konusunda herkesin kendisine ayna tutması gerektiğini ifade etti.

Konusu, 'Milliyetçilik Cinsiyetler(İ) Ne Yapar?'

olan ikinci oturum konuşmacıları vicdani redci Mehmet Tahran, Prof. Dr. Gülay Toksöz ve Dr. Handan Çağlayan milliyetçilik ve militarizmle, cinsiyetçilik ve homofobi ilişkisini tartıştılar. İzleyiciler arasında yer alan İsmail Beşikçi de, DurDe Girişimi'nin çağrıcılarına katıldı. Sempozyum boyunca pek çok izleyicinin iletişim bilgileri alındı. Halen devam eden sempozyumdaki sunum ve tartışmaların geniş bir özeti bir dahaki Sosyalist İşçi'de okuyabilirsiniz.

Nükleer santrallere geçit yok

Hükümetin son dönemde siyasi gündemde yaşanan toz duman arasında alelacele Meclis'ten geçirdiği nükleer santrallerin kurulmasına olanak veren Yasaya karşı KEG bir basın açıklaması yaptı. Medikomu Vermiyorom mitingi ardından kitle Yüksel Caddesi'ne geçti ve 16.30'da İnsan Hakları Anıtı önünde toplandı.

Açıklamayı KEG adına Canan Şahin yaptı. Açıklamada "Meclis'in küresel şirketlerin isteğini yaptığı, halka ihanet ettiği" belirtildi. "Sinop'ta ve Akkuyu'da kurulacak santrallerin sadece bu iki bölgeyi değil, hepimizi ilgilendirdiği, nükleer enerjinin temiz olmadığı, nükleer kazalarda yüzlerce insanın kanser vakalarına yakalandığı, normal çalışan bir santralin bile radyasyon yaydığı" vurgulandı. "Nükleer santrallerin enerji krizine de çözüm olmadığı, büyük maliyetlere karşın çok az miktarda enerji sağlanabildiği" ileri sürüldü ve "Atıkların saklanması konusunda da sorunların yaşandığının ve 10 bin yıl boyunca atıkların etkisinin sürdüğünün" altı çizildi. "Nükleer santrallerin insanlık için tehdit oluşturduğu, kâr için insan hayatının hiçe sayılmayacağı" hatırlatıldı. Ayrıca Hükümetten nükleer enerji ve fosil yakıtlar yerine daha ucuz ve çevre dostu olan yenilenebilir enerjilere yatırım yapması talep edilirken, tüm duyarlı insanlar nükleer santrallere karşı mücadeleye çağrıldı.

sosyalist işçi ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm

-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımını kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, devrim

-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzeltilemez.

-Bu düzenin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılmaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur.

-İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milletlerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir.

-Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.

-Sosyalizm için mücadele dünya çapında bir mücadelenin parçasıdır. Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içindedir.

-Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur.

-Sosyalistler insanların cinsel tercihlerinden dolayı aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

Enternasyonalizm

-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar.

-Sosyalistler ırkçılığa ve emperyalizme karşıdır. Bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.

-Sosyalistler bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

-Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz. Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir.

Devrimci parti

-Sosyalizmin gerçekleşebilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

-Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır. Bu fikirlere katılan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşası çalışmasına omuz vermeye çağırıyoruz.

G8'e karşı çıkmak için 10 neden

1. Silahlanmaya hayır demek için!

Dünyanın en büyük silah fabrikaları bu ülkeler. G8'leri oluşturan ülkelerin 2001 yılı savunma harcamaları 2001'de 664 milyar dolar, 2004'de ise 721 milyar dolar düzeyine çıktı.

2. Savaşa ve işgale hayır demek için!

Birinci Dünya Savaşı ve İkinci Dünya Savaşı'nda on milyonlarca insan öldü. 20. yüzyıl boyunca savaşın yaşanmadığı tek bir gün geçmedi.1990'lardan bugüne kadar Afrika'da, Asya'da ve Ortadoğu'da milyonlarca insanın öldüğü savaş ve işgallerin sorumlusu, başta ABD olmak üzere G8 ülkeleridir.

3. Nükleer silah ve santrallere hayır demek için!

2005 rakamlarına göre İngiltere'de 200, Fransa'da 350, Rusya'da 8 bin 600, ABD'de ise 10 bin 640 adet nükleer silah var. Dünyayı defalarca yok edecek kadar büyük bir tahrip gücünü barındıran bu ülkeler arasında ABD atom bombasını bir savaşta kullanan tek ülke.

4. Yoksulluğa karşı çıkmak için!

2005 yılı raporlarına göre dünyada 500 milyon aşırı yoksul insan var. Tüm dünyadaki 2.8 milyar çalışanın 1.4 milyarının geliri, kendilerini ve ailelerini günde 2 dolarlık yoksulluk sınırının üzerine çıkarılmalarına yetmiyor. G8 ülkeleri bu yoksulluğun temel sorumlusudur.

5. Açlığa karşı çıkmak için!

Birleşmiş Milletler Ziraat ve Beslenme Örgütü'nün 2006

yılı raporuna göre, dünya genelinde 854 milyon kişi mutlak açlık sınırında yaşıyor.

6. Afrika'da sefalete karşı çıkmak için!

Afrika'da kötü beslenen insan sayısı son on yılda 169 milyondan 206 milyona çıktı. G8 ülkelerinin zenginliği bir yerde biriktirirken yoksulluğu da aynı hızla biriktirme programları, Afrika'daki açlığın ve yoksulluğun en önemli nedeni.

7. İşsizliğe karşı çıkmak için!

Küresel işsizlik G8 ülkelerinin insanlığa başka bir armağanı. 1995 yılında yaklaşık 150 milyon işsiz varken, 2005 yılında dünya genelinde işsiz sayısı 192 milyona çıktı.

8. Irkçılığa karşı çıkmak için!

Özellikle 11 Eylül'den sonra neoconlar tarafından geliştirilen İslam fobisi, ırkçılığın küresel düzeyde yaygınlaşmasına neden oldu. Göçmen düşmanlığı, ABD, İngiltere, Fransa ve İtalya gibi ülkelerde 11 Eylül'den sonra hızla devlet

politikası olarak yaygınlaştı ve bu politikalar "uygarlığın son kalesi" olduklarını iddia eden bu ülkelerde onlarca göçmenin öldürülmesine neden oldu.

9. Küresel ısınmaya karşı olmak için!

Dünyanın jandarması, G8 ülkelerinin lideri konumundaki ABD küresel ısınmanın başlıca sorumlularından. Amacı, 2008-2012 yılları arasında, 1990 yılına ait sera gazı emisyon oranlarını yüzde 5.2 seviyesinde azaltmak olan Kyoto

Protokolü'nü imzalamayan ülkelerin başında ABD geliyor. Bu yetersiz protokolü bile imzalamayan ABD ve mırın kırın ederek imzalayan G8 ülkeleri eğer engelleyemezsek küresel ısınmanın yaratacağı küresel felaketi tetikleyen ülkeler.

10. Sağlık hakkımızı savunmak için!

Her yıl 3.3 milyondan fazla sayıda bebek ölü doğuyor. 4 milyondan fazla bebek ise dünyaya geldikten sonraki ilk 28 gün içerisinde ölüyor. 6.6 milyon küçük çocuk ise 5 yaşından önce ölüyor. Bunun nedeni G8 ülkelerinin yarattığı adaletsizlik.

dünyada 44.3 milyon insan taşıyıcı ve hasta. Bunun nedeni de G8 ülkelerinin adaletsiz politikaları. 2004 yılında 3,5 milyon kişi AIDS 'den öldü.1981 yılından beri bu hastalıktan yaşamını kaybedenlerin sayısı 30.9 milyona ulaştı. Özellikle yoksul Afrika ülkelerinde G8 ülkelerinin koruması altındaki ilaç şirketlerinin pahalı ilaç politikaları milyonlarca Afrikalının ölmesine neden oluyor.

IMF gibi, Dünya Bankası gibi, Dünya Ticaret Örgütü gibi küresel kapitalist düzenin düzenleme ve saldırı kurumlarının başında hep G8 ülkeleri var. Bu yüzden özelleştirmelere, sendikasılaştırmaya, kadın emeğinin, çocuk emeğinin sömürülmesine, işçi ücretlerinin düşürülmesine, tarımsal yapıların çöktürülmesine karşı çıkmak için G8 ülkelerine karşı çıkmak, G8 zirvesini bloke etmek zorundayız. Başka bir dünya mümkün!

G8'e karşı 2 Haziran'da sokaklara

Kapitalizm öldürür, kapitalizmi öldürelim!

Almanya'da 2-6 Haziran tarihlerinde yapılacak G8 zirvesine karşı büyük bir protesto dalgası hazırlanıyor.

Küresel Eylem Grubu, KEG de 2 Haziran'da Türkiye'de bir çok şehirde etkinlikler planlıyor. Ankara'da, İstanbul, Bursa, İzmir ve birçok

şehirde G8 zirvesi protesto edilecek. Sokak stantlarıyla, konserlerle, söyleşilerle, yürüyüşlerle dünyaya kan kusturanlara karşı öfkemizi göstereceğiz. KEG'in etkinliklerini destekleyeceğiz.

G8 zirvesini protesto etmenin bugün bir başka anlamı daha var. Meclis nükleer yasa tasarısını kabul etti. AKP hükümetine, IMF politikalarına, nükleer lobilerine karşı, "Çernobil'i unutma unuturma" demek bugün her zamankinden daha önemli.

Öyleyse G8'e karşı büyük bir inisiyatif oluşturmak ve sokağa çıkmak için şimdi tam zamanıdır!